

[Indenrigsministeren.]

skede Ordning. Jeg er i og for sig ikke bange for at tage Ansvar for endogsaa ret store Udgifter paa dette Omraade, men jeg vilde være meget ked af at medvirke til en Ordning, under hvilken jeg maatte sige til mig selv, at man har ikke fra Ministeriets Side Haand i Hanke med noget af det, man har ikke Hold paa det, det hele flyder. Jeg mener derfor, man baade af lægelige og af finansielle Grunde bør modsætte sig Gennemførelsen af en Ordning, hvorefter de praktiserende Læger fremtidig faar Ret til vederlagsfrit at behandle Kønssygdomme.

Det ærede Medlem Fru Lisbet Hindsgaul var i sin Tale inde paa Muligheden af at faa Socialhjælpere ind i Arbejdet for Kønssygdommens Bekæmpelse. Maa jeg dertil sige — det er ogsaa rettet til det ærede Medlem Hr. Chr. Nielsen —, at det er der virkelig ingen i Indenrigsministeriet og næppe heller paa Rigsdagen, der har noget som helst imod. Jeg behøver ikke at sige det til det ærede Medlem Fru Lisbet Hindsgaul, for det ønsker hun ikke, det ved jeg, men derimod til det ærede Medlem Hr. Chr. Nielsen, at jeg paa den anden Side absolut ikke ønsker, at der ansættes Socialhjælpere med den ene Opgave: at deltage i Kønssygdommens Bekæmpelse; men hvor man i øvrigt har Socialhjælpere, har man fra Ministeriets Side intet at indvende imod, at disse benyttes af Lægerne i Bekæmpelsen. Det er — det vil man se af den Betænkning, som Folketingsudvalget har afgivet — fra Ministeriets Side udtalt, at Praksis hidtil har været den, at hvor saadan Benyttelse finder Sted, refunderer Ministeriet de dermed forbundne Udgifter, og saa kan jeg ikke se, at man kan gaa længere. En almindelig Bestemmelse om, at der nu skal antages flere Socialhjælpere, hører ikke hjemme i en Lov om Kønssygdommens Bekæmpelse, men i Forsøgsloven, hvor vi har de almindelige Forsøgsbestemmelser, og hvis man har Ønske om en saadan Bestemmelse, kan man jo foreslaa den der.

Til det ærede Medlem Frøken Anna Westergaard skal jeg sige, at naar der i § 1 tales om „andre Sygdomme“, menes der selvfølgelig dermed kun andre Kønssygdomme, og det forekommer mig egentlig, at naar man læser Stk. 1 i Sammenhæng, kan man ikke være i Tvivl derom. Jeg skal i øvrigt kun

sige til det ærede Medlem, at det er jo ikke rigtigt og nærmer sig til Begrebsforvirring, naar det ærede Medlem talte om, at man fremmer en Udvikling, som betyder, at nu skal de praktiserende Læger ikke mere beskæftige sig med vederlagsfri Behandling af Kønssygdomme. Det har de aldrig gjort. Det har stæde været saaledes, at denne Bekæmpelse har ligget hos Embedslægerne, de visiterende Læger og i København Klinikkerne.

Det eneste, vi siger herom, er, at vi ønsker, at denne Ordning, som har vist sig at virke særdeles heldigt, opretholdes endnu et Stykke Tid. Spørgsmaalet er altsaa ikke, om man skal fremme en Udvikling, hvorved Embedslægerne bliver ene om den vederlagsfri Behandling. Spørgsmaalet er alene dette: Er Forholdene i Dag saaledes, at man kan gaa bort fra en Ordning, der givet yder større Sikkerhed, og over til en anden Ordning, der yder mindre Sikkerhed, nemlig den, at ogsaa de praktiserende Læger skal kunne behandle vederlagsfrit? Naar jeg tager i Betragtning, hvad baade det ærede Medlem Fru Lisbet Hindsgaul og det ærede Medlem Frøken Anna Westergaard har sagt om den Svøbe, som Kønssygdommene i det hele taget er, staar jeg noget uforstaaende over for det Ønske, som de ærede Medlemmer nærer om Tilbageskridt paa dette Omraade.

Jeg ønsker ligesom det ærede Medlem Frk. Anna Westergaard, at man ogsaa i dette høje Ting undergiver Lovforslaget en grundig Behandling, men jeg henstiller til ærede Medlemmer, at det tillige bliver en hurtig Behandling.

Lisbet Hindsgaul: Jeg vil gerne takke den højtærede Indenrigsminister for den indgaaende og omhyggelige Besvarelse af mit Indlæg, og jeg vil gentage, hvad jeg mener jeg allerede har sagt, at jeg ikke tvivler om, at den højtærede Indenrigsminister har gjort sig megen Umage for netop at faa dette Lovforslag saa gennemarbejdet og saa gennemtænkt som muligt. Jeg indrømmer, at det var meget nedslaaende Oplysninger, vi fik gennem de Udtalelser af Professor Esbern Lomholt, Aarhus, den højtærede Minister fremførte; det er beklageligt, at de praktiserende Læger af Speciallæger bedømmes paa denne Maade. Jeg